

anvise til Udgift, nagtet den sidder inde med Indtægter og har langt flere Penge til Raadighed end nødvendigt. Jeg kan gjerne sige, at Straffeanstalterne ere den Gjenstand, som specielt har bragt mig til at gaae løs paa at faae den foreslaaede Høsting omgjort, og det er specielt denne Branche, som har bevæget mig til at gjøre en Bemærkning, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Sde Valgkreds (C. W. Mimestad) før ikke bifaldt, men som jeg haaber han ved nærmere Overveelse vil bifalde, nemlig at Finansministeren maa være den, der svarer os for, at Forvaltningen gaaer saaledes, at de Indtægter, der skulde komme deraf, virkelig indkomme, og indkomme i rette Tid, samt at han til enhver Tid veed, hvad der er. Naar vi paa Indtægtsfiden i Finansloven sætte Straffeanstaltens Indtægter, saa maa Finansministeren være berettiget til, om han vil, Dag for Dag fra Straffeanstalterne at kræve opgivet, hvad der er i deres Kasser; men naar Indtægterne staae under Justitsministeriet istedetfor paa Indtægtsfiden, saa har jeg megen Frygt for, at han ikke har den Ret. Den ærede Minister mener, at han har den, men dersom det er Tilfældet, saa siger jeg, at hans Rettigheder og hele Stilling ved den af ham foreslaaede Forandring bliver endnu mere forvirret, end den var iforveien. Kun naar vi, saaledes som Forholdet nu er organiseret, komme derhen til, paa Indtægtsfiden at sætte enhver Indtægt — som kan foranledige en Udgift paa Kassen — der igjennem Assignationssystemet staaer til Ministerens Raadighed, kun da kunne vi formulere de Berettigelser, vi give Finansministeren, paa en saadan Maade, at han med Myndighed kan gjøre Brug af den. Jeg er overbevist om, at dette ved Erfaring vil vise sig rigtigt, og naar vi kun vedblive dermed, saa skulde vi nok komme til den Erkjendelse. Naar den ærede Finansminister siger, at overalt, hvor der i Finansloven gives Adkomst til en Indtægt, lægger han Haanden paa den med den samme Ret, om den end staaer balanceret mod en Udgift, saa siger jeg, at det er meget bedre for ham at have det Hele paa eet Sted, og saa

ere vi ogsaa sikkrere. Naar vi komme til at tale om de andre Ministers Ansvarlighed, saa kan jeg heller ikke forstaae, at den Inddeling, som er givet i Finansloven, skulde være aldeles paa Strømt; Udtrykket: „Til Justitsministeriet bevilges“ maa dog Enhver forstaae saaledes, at det bevilges under Justitsministerens Ansvar, thi ellers skulde vi ikke bruge det nævnte Udtryk, men vi skulde sætte: at ved den og den Paragraf bevilges vi saa og saa Meget. Jeg er overbevist om, at alle de, der sidde her, have forstaaet det ligesom jeg, og er det ikke saaledes at forstaae, saa maa vi tage det under alvorlig Overveelse.

Der var endnu et Par Gjenstande, jeg havde villet berøre, men jeg vil ikke forlænge Forhandlingen; dog er jeg saa fri at bede den ærede Thing undskyld, at jeg ved denne Leilighed indbringer en fideordnet Sag, som imidlertid hænger nøie sammen med dette Forhold. Vi have fra Ministeriet faaet et Regnskab — Enhver vil indrømme, at Regnskabet hænger sammen med Finansloven — og jeg skal erkjende, at Regnskaberne efterhaanden udvikle sig til en større og større Tyldighed; men naar vi gjenemgaae Revisionsvæsenets Beretning, saa faae vi ogsaa fra Revisionen en Regnskabsopgjørelse, som Revisorerne skulde give, men som efterhaanden kommer til at løbe fideordnet med det fuldstændige Regnskab, der kommer fra Regjeringen. Jeg vil nu spørge den ærede Finansminister — og jeg skulde ogsaa ønske at høre en af de ærede Revisorer hittede sig derover — om Regnskabet ikke kunde komme til os i en saadan Form — det dreier sig om 5 à 600 Rigsdaler — at Statsrevisorerne ikke behøvede at udarbejde et selvstændigt Regnskab og lade det trykke, men at de kunde slutte deres Anmærkninger aldeles til det, der kommer til os fra Finansministeriet. —

Ministeren for Kongeriget's særlige Finanser: I Anledning af den ærede sidste Talers Udtalelse skal jeg blot bemærke, at det forekommer mig, at han sammenblander to Ting, der maae holdes ude fra hinanden.